

Пролог

У кожному клубі є свій зануда. Клуб «Коронейшн» не був винятком, і той факт, що в цей день відбувався авіаналіт, не вплинув на звичні процеси.

Майор Портер, відставний офіцер індійської армії, зашурхотів газетою і прокашлявся. Всі уникали його погляду, але намарно.

— Бачу, в *The Times* розмістили повідомлення про смерть Гордона Клоуда, — сказав він. — Звичайно, дуже стисло. «5 жовтня внаслідок ворожих дій...» Адресу не вказано. Власне, це відбулося за рогом мого будинку. Один із великих будинків на Кемпден-Гілл. Слід зазначити, що мене це сколихнуло. Я відповідальний за цивільну оборону. Клоуд саме повернувся зі Штатів. Їздив туди у справі урядових закупівель. Поки був там, одружився. Молода вдова — вона годилася йому в доньки. Місіс Андерхей. Власне, я перетинався з її першим чоловіком у Нігерії.

Майор Портер зробив паузу. Ніхто не зацікавився і не попросив його продовжувати розповідь. Усі позакривали обличчя газетами, але цього було недостатньо, щоб віддохотити майора Портера. Він завжди

мав у запасі довгі історії — як правило, про людей, яких ніхто не знав.

— Цікаво, — твердо сказав майор Портер, дивлячись краєм ока на гостроносі лаковані туфлі. Він категорично засуджував таке взуття. — Як я й казав, я відповідальний за цивільну оборону. Вибухи — річ цікава. Ніколи не знаєш, які будуть наслідки. Вибухнув підвал, і знесло дах. Перший поверх практично не зачепило. В будинку перебувало шестеро осіб. Троє слуг — подружжя і покоївка, а також Гордон Клоуд із дружиною і швагром. Вони всі були в підвалі, крім швагра, колишнього бійця командос. Він надавав перевагу зручній спальні на першому поверсі і — от диво! — відбувся кількома синцями. Усі троє слуг загинули від вибуху. Гордон Клоуд опинився під завалами. Його звідти дістали, але він помер на шляху до лікарні. Його дружина постраждала від вибуху — залишилася без одягу, але вижила. Думають, що вона одужає. Стане багатою вдовою: у Гордона Клоуда на рахунках було понад мільйон фунтів.

Майор Портер знову витримав паузу. Він перевів погляд із гостроносих лакованих туфель на смугасті штани, потім на чорне пальто і зрештою на голову яйцеподібної форми та пишні вуса. Безперечно, іноземець! Це пояснює туфлі. «На що перетворився цей клуб? — обурився майор Портер. — Навіть тут немає проходу від іноземців». Ця думка промайнула в його голові, не порушивши хід розповіді.

Той факт, що іноземець уважно слухав майора Портера, ніяк не вплинув на його упередження.

— Їй не більше двадцяти п'яти років, — продовжив він. — І вже вдруге овдовіла. Принаймні вона так думає...

Він запнувся, сподіваючись на якісь коментарі. Так і не дочекавшись їх, уперто продовжив:

— Власне, у мене своя думка з цього приводу. Ця справа підозріла. Як я вам уже казав, я був знайомий з її першим чоловіком — Андерхеєм. Хороший хлопець, якийсь час був окружним комісаром у Нігерії. Дуже любив свою роботу — першокласний службовець. Він одружився з цією дівчиною в Кейптауні. Вона була там з якоюсь трупкою. Убога, вродлива і безпорадна. Слухала, як цей бідолаха Андерхей розповідає про свій округ і безмежні простори, приговорювала: «Хіба це не чудово?» Заявляла, що хоче «втекти від усього». Отже, вона вийшла за нього заміж і втекла від усього. Він був дуже закоханим у неї, бідолаха, але стосунки з самого початку не склалися. Вона ненавиділа дику природу, боялася тубільців, а ще їй було страшенно нудно. Їй кортіло спілкуватися з театральним бомондом. Усамітнення в джунглях було не для неї. Майте на увазі: сам я ніколи її не бачив, це все мені розповідав старий добрий Андерхей. Він важко переживав розрив, але вчинив гідно: відправив її додому і погодився дати розлучення. Саме тоді я з ним познайомився.

Він був знервованим і хотів виговоритися. У дечому Андерхей був кумедним і старомодним: як римокатолик, він не хотів розлучатися. «Є й інші способи дати жінці свободу», — сказав він мені. «Послухай, приятелю, — твердив йому я, — не роби дурниць. Жодна жінка у світі не варта того, щоб пустити собі кулю в голову».

Він сказав, що не мав цього на думці. «Але я самотній чоловік, — пояснив він, — до мене нікому немає діла. Якщо надійде повідомлення про мою смерть, Розалін стане вдовою — а саме цього вона хоче». «А як же ти?» — запитав я. «Ну, — відповів він, — можливо, за тисячу миль звідси вигулькне такий собі містер Енох Арден і почне нове життя». «Вона може опинитися в незручному становищі», — застеріг я його. «О ні, — сказав він. — Я б сумлінно грав свою роль. Роберт Андерхей помер би остаточно». Більше я про це не згадував, але за шість місяців дізнався, що Андерхей помер від лихоманки десь у джунглях. Його тубільці були надійними. Вони переконливо описали обставини смерті й передали записку, написану Андерхеєм, у якій повідомлялося, що тубільці зробили для нього все, що могли, але він, схоже, помирає. Він хвалив керівника своєї групи. Цей чоловік був відданим йому, як і всі інші. Якби вони щось пообіцяли Андерхею, то дотримали б слова. Отже, виходить так... Може, Андерхей похований десь в екваторіальній Африці,

а може, й ні. Якщо він живий, одного дня це може стати шоком для місіс Гордон Клоуд. Як на мене, вона це заслужила. Я не був із нею знайомий, але чую авантюристів за версту! Вона зламала бідолашного Андерхея. Це цікава історія.

Майор Портер обвів поглядом присутніх, сподіваючись, що вони підтримають його твердження. Дві пари очей дивилися на нього знуджено й підозріливо, молодий Меллон відвів очі, а мосьє Еркюль Пуаро виявляв ввічливий інтерес. Почувся шурхіт газети. Сивий чоловік з непроникним обличчям тихо встав зі свого крісла біля каміна й вийшов.

Майор Портер відкрив рота від здивування, а молодий містер Меллон ледь чутно присвиснув.

— Ви догралися! — сказав він. — Знаєте, хто це був?

— Хай мене Бог боронить! — схвильовано відповів майор Портер. — Звісно, я не знайомий із ним близько, але ми якось перетиналися... Це ж Джеремі Клоуд, брат Гордона Клоуда? Дуже прикро, хай йому грець! Якби я знав...

— Він адвокат, — зауважив молодий Меллон. — Мабуть, подасть на вас до суду за наклеп чи за очорнення репутації.

Молодий містер Меллон любив навівати страх і пригнічення там, де це не заборонялося Законом про оборону Королівства.

— Дуже прикро. Дуже!

— До вечора про це знатиме увесь Вормзлі-Гіт, — сказав містер Меллон. — Там живуть усі Клоуди. Вони допізна обговорюватимуть, яких заходів ужити.

Але в цю мить прозвучав відбій повітряної тривоги, і молодий містер Меллон припинив під'юджувати майора Портера. Він обережно вивів свого друга Еркюля Пуаро на вулицю.

— У цих клубах жахлива атмосфера, — зауважив він. — Збіговища старих зануд. Безперечно, Портер — найгірший із них. Він описує індійський трюк із мотузкою сорок п'ять хвилин і знає всіх, чиї родичі були в Пуні!

Це було восени 1944 року. А пізньої весни 1946 року до Еркюля Пуаро прийшла відвідувачка.

* * *

Погожого травневого дня Еркюль Пуаро сидів за своїм охайним письмовим столом. До нього підійшов слуга Джордж і шанобливо пробурмотів:

— Вас хоче бачити якась леді, сер.

— Яка леді? — обережно запитав Пуаро.

Він завжди любив точні описи Джорджа.

— На вигляд сорок-п'ятдесят років, сер. Неохайна, зовнішність дещо артистична. Хороші туфлі. Твідове пальто і спідниця, мереживна блуза. Сумнівне єгипетське намисто і синій шифоновий шарф.

Пуаро ледь помітно здригнувся.

— Не впевнений, що хочу її бачити.

— Сказати їй, що ви не приймаєте відвідувачів, сер? Пуаро задумливо подивився на нього.

— Гадаю, ви вже сказали їй, що я зайнятий важливою справою і мене не можна відволікати?

Джордж прокашлявся.

— Вона відповіла, що спеціально приїхала сюди з села, сер, і чекатиме стільки, скільки потрібно.

Пуаро зітхнув.

— Ніколи не слід опиратися неминучому, — сказав він. — Якщо жінка середнього віку з єгипетським намистом вирішила зустрітися зі знаменитим Еркюлем Пуаро і приїхала для цього з села, її ніщо не зупинить. Вона сидітиме в залі, поки не доб'ється свого. Проведіть її, Джордже.

Джордж вийшов із кабінету, а потім повернувся і сказав офіційним тоном:

— Місіс Клоуд.

У кабінет увійшла усміхнена жінка в поношеному твіді й шарфі, що розвівався за плечима.

Вона підійшла до Пуаро і простягнула йому руку. Цей жест супроводжувався брязкотом намиста.

— Мос'є Пуаро, — сказала вона, — мене направили до вас духи.

Пуаро кліпнув очима.

— Справді, мадам? Сідайте і розкажіть мені...

Йому не вдалося закінчити фразу.

— Двома способами, мос'є Пуаро. За допомогою автоматичного письма та спіритичної дошки.

Це сталося позавчора ввечері. Я і мадам Елварі (дивовижна жінка) користувалися дошкою. Ми кілька разів отримали одні й ті самі ініціали. Е.П. Е.П. Е.П. Звісно, я не відразу зрозуміла, що це означає. Знаєте, потрібен час. Тут, на Землі, наше розуміння обмежене. Я намагалася пригадати когось із цими ініціалами. Знала, що це якось пов'язано з попереднім сеансом — надзвичайно зворушливим, — але не могла пояснити як. Потім я купила газету *Picture Post* (знову-таки втручання духів, тому що я зазвичай купую *New Statesman*) і побачила там ваше фото та опис ваших досягнень. Дивовижно, як усе має мету; ви зі мною згодні, мосьє Пуаро? Очевидно, вам судилося прояснити цю справу.

Пуаро задумливо подивився на неї. Як не дивно, його увагу привернули її проникливі світло-голубі очі. Вони надавали чіткості її балаканині.

— І що... місіс Клоуд, правильно? — Він насупився. — Здається, я вже десь чув це прізвище...

Вона енергійно кивнула.

— Мій бідолашний дівер — Гордон — був надзвичайно багатим. Про нього часто писали в пресі. Він загинув понад рік тому під час бомбардування. Це було великим ударом для нас. Мій чоловік — його молодший брат. Він лікар. Доктор Лайонел Клоуд... Звісно, — додала жінка, стишивши голос, — він навіть не здогадується, що я прийшла проконсультуватися з вами. Він би цього не схвалив.

Мені здається, лікарі мають дуже матеріалістичний світогляд. Духовність проходить повз їхню увагу. Вони вірять у науку, але я на це кажу: «Що таке наука? На що вона здатна?»

Еркюль Пуаро подумав, що єдиною відповіддю на це питання може бути детальне пояснення здобутків Пастера і Лістера, лампи Гамфрі Дейві — зручності електрифікованих будинків та кількохсот суміжних речей. Але, звісно, це була не та відповідь, яку хотіла почути місіс Лайонел Клоуд. Як це часто буває, її питання насправді було не питанням, а фігурою мовлення.

Натомість Еркюль Пуаро прагматично запитав:

— Як, на вашу думку, я можу допомогти вам, місіс Клоуд?

— Ви вірите в існування духовного світу, мосьє Пуаро?

— Я ревний католик, — обережно відповів Пуаро.

Місіс Клоуд відмахнулася від католицької церкви зі співчутливою усмішкою.

— Сліпа! Церква сліпа — упереджена, нерозумна — не приймає дійсність і красу потойбічного світу.

— У мене важлива зустріч о дванадцятій годині, — сказав Еркюль Пуаро.

Ця згадка виявилася вчасною. Місіс Клоуд нахилилася вперед.

— Тоді я мушу відразу перейти до суті. Чи можете ви, мосьє Пуаро, знайти зниклу людину?

Пуаро здивовано підняв брови.

— Можу, так, — Пуаро обережно підбирав слова, — але ж, люба місіс Клоуд, поліції буде набагато легше це зробити. У них є всі необхідні механізми.

Місіс Клоуд відмахнулася від поліції так само, як і від католицької церкви.

— Ні, мосьє Пуаро, потойбічні сили направили мене до вас. Послухайте! Мій брат Гордон одружився за кілька тижнів до своєї смерті з молодою вдовою — такою собі місіс Андерхей. Повідомлялося, що її перший чоловік помер в Африці (бідна дитина, її спіткало таке горе!). Ця Африка — загадкова країна.

— Загадковий континент, — виправив її Пуаро. — Можливо. В якій частині...

— В Центральній Африці, — випередила його вона. — Батьківщина вуду, зомбі...

— Зомбі родом з Вест-Індії.

— ...чорної магії... дивних і таємничих практик. Країна, в якій людина може зникнути, і про неї більше ніхто не почує.

— Можливо. Можливо, — сказав Пуаро. — Але те саме стосується площі Пікаділлі.

Місіс Клоуд відмахнулася і від площі Пікаділлі.

— Мосьє Пуаро, ми двічі встановлювали контакт із духом, який назвався Робертом. Щоразу він надсилав однакове повідомлення: «Живий»... Ми

розгубилися, адже не знали нікого на ім'я Роберт. Запитавши про подальші вказівки, ми отримали відповідь: «Р.А. Р.А. Р.А.», а потім: «Скажіть Р. Скажіть Р.». Ми запитали: «Скажіть Роберту?» — «Ні, від Роберта. Р.А.». — «Що означає А.?» Тоді, мосьє Пуаро, ми отримали найважливішу відповідь: «Маленький пастушок, труби у свій ріжок»¹. Розумієте?

— Ні, — відповів Пуаро, — не розумію.

Вона співчутливо подивилася на нього.

— Дитяча пісенька «Маленький пастушок». «Під стогом сіна заснув». «Під стогом сіна» — розумієте? Андерхей²!

Пуаро кивнув. Він не став запитувати в неї, чому дух удався до дешевого шпигунського жаргону замість того, щоб написати прізвище «Андерхей» по літерах — так само, як він написав «Роберт».

— А мою невістку звати Розалін, — переможно підсумувала місіс Клоуд. — Розумієте? Ми заплуталися в літерах «Р». Але сенс очевидний. «Скажіть Розалін, що Роберт Андерхей живий».

— Ви їй сказали?

Місіс Клоуд трохи знітилася.

— Гм... ні. Люди бувають недовірливими. Я впевнена, що Розалін поставиться до цього скептично.

¹ «Маленький пастушок» (англ. *Little Boy Blue*) — відома дитяча пісенька.

² Прізвище Андерхей (*Underhay*) дослівно означає «під сіном».

Зрештою, це може засмутити бідолашну дитину. Вона почне думати, де він і що робить.

— Крім того, що транслює послання в ефір? Він обрав дивний спосіб заявити, що перебуває в безпеці.

— Ах, мосьє Пуаро, ви не втаємничені. Звідки нам знати, які в нього обставини? Можливо, бідолашний капітан Андерхей (чи, може, майор?) ув'язнений у нетрях Африки. Якби його вдалося знайти, мосьє Пуаро! Якби вдалося повернути його юній Розалін! Уявіть, як вона зрадіє! Ох, мосьє Пуаро, однозначно, мене привело до вас провидіння — ви ж не відмовите у проханні потойбічним силам?

Пуаро замислено подивився на неї.

— Мої тарифи дуже високі, — м'яко відповів він. — Я б навіть сказав, надзвичайно високі! А завдання, яке ви окреслили, нелегке.

— Лишенько! Дуже шкода. У нас із чоловіком справи йдуть дуже погано. Власне, моє становище гірше, ніж думає мій любий чоловік. Я придбала акції — за вказівкою духів, — але вони поки що не виправдали очікувань. Навпаки: їхня вартість знизилася і тепер, як я розумію, їх неможливо продати.

Вона поглянула на нього неспокійними голубими очима.

— Я не наважуюся розповісти чоловікові. Кажу це для того, щоб ви розуміли, як важко мені знайти гроші. Але, звісно, любий мосьє Пуаро, об'єднати молоде подружжя — це така шляхетна місія.

— Шляхетність не оплатить квитки на поїзд, пароплав і літак, *chère Madame*¹. Як і витрати на довгі телеграми та каблограми, а також допит свідків.

— Але якщо капітана Андерхея знайдуть живим... якщо це вдасться... можна стверджувати, що гроші знайдуться.

— Отже, цей капітан Андерхей багатий?

— Ні... Але запевняю вас — даю вам слово: з грішми проблем не виникне.

Пуаро повільно похитав головою.

— Вибачте, мадам. Моя відповідь — «ні».

Місіс Клоуд довго відмовлялася прийняти цю відповідь.

Коли вона нарешті пішла, Пуаро став посеред кімнати й задумався, наморщивши лоба. Він згадав, чому прізвище Клоуд було йому знайоме. В пам'яті зринула розмова в клубі під час авіанальоту. Гулкий нудний голос майора Портера, що вперто розповідав історію, яку ніхто не хотів слухати.

Він згадав шелест газет, несподіваний подив і переляк майора Портера.

Але Пуаро непокоїло те, що він не міг розгадати затяту жінку середнього віку, яка щойно вийшла від нього. Балаканина про духовність, невизначена манера, шарф на плечах, ланцюжки й амулети на шиї

¹ *Chère Madame* (фр.) — любя мадам.

і, нарешті, на противагу цьому, проникливий погляд блідо-голубих очей.

— Якою була справжня причина її візиту? — запитав він себе. — Цікаво, що відбувається в... — Пуаро звирився з візитівкою на столі, — Вормзлі-Вейлі?

* * *

Рівно через п'ять днів детектив побачив маленький абзац у вечірній газеті, присвячений чоловіку на ім'я Енох Арден — він помер у Вормзлі-Вейлі, невеликому старовинному селі, розташованому за три милі від Вормзлі-Гіта, де проходять змагання з гольфу.

— Цікаво, що відбувається у Вормзлі-Вейлі? — знову запитав себе Еркюль Пуаро.

Книга 1

Розділ 1

Вормзлі-Гіт складається з майданчика для гольфу, двох готелів, кількох дуже дорогих сучасних вілл з видом на майданчик для гольфу, ряду магазинів, які до війни були розкішними, та залізничної станції.

Ліворуч від залізничної станції тягнеться головна дорога в бік Лондона, а праворуч через поля пролягає невелика стежка зі вказівником «Дорога до Вормзлі-Вейла».

Селище Вормзлі-Вейл, сховане між лісистими пагорбами, є повною протилежністю Вормзлі-Гіта. По суті, це крихітне старомодне ринкове містечко, яке перетворилося на село. На головній вулиці стоять георгіанські будинки і кілька пабів, а загальна атмосфера така, наче селище розташоване за сто п'ятдесят миль від Лондона, а не за двадцять вісім.

Мешканці Вормзлі-Вейла всі як один незадоволені стрімким ростом Вормзлі-Гіта.

На околицях можна побачити чарівні будинки з мальовничими сільськими старосвітськими садами. В один із них — Білий будинок — повернулася Лінн Марчмонт напровесні 1946 року, коли її демобілізували з Жіночих королівських військово-морських сил.

На третій ранок після повернення вона визирнула у вікно своєї спальні й подивилася на в'язи, що росли на лузі за неохайним газоном. Вона радісно втягнула носом повітря. Приємний сірий ранок пахнув м'якою вогкою землею. Саме за цим запахом вона сумувала останні два з половиною роки.

Чудово знову бути вдома, у своїй маленькій спальні, яку вона за кордоном так часто згадувала з ностальгією! Чудово зняти нарешті форму і вдягнути твідову спідницю та джемпер — дарма що їх добряче попсувала міль за час війни!

Приємно знову відчувти себе вільною, хоча їй дуже подобалася служба за кордоном. Робота виявилася доволі цікавою, а ще були вечірки і розваги, але крім них, була набридлива рутинна і перебування в тісному просторі з компаньйонами — звідти хотілося якнайшвидше втекти.

Під час тривалої східної літньої спеки вона із сумом згадувала Вормзлі-Вейл, свій старий прохолодний затишний дім, а також свою любу маму.

Лінн любила маму, але та часто дратувала її. Далеко від дому дівчина відчувала лише любов до неї, забувши про роздратування або згадуючи про нього з ностальгією. Люба матуся, яка ж вона нестерпна! Лінн усе б віддала за те, щоб почути, як та вимовляє чергову заїжджену фразу своїм милим жалісливим голосом. Як же їй хотілося повернутися додому і більше ніколи його не покидати!

І ось вона демобілізована, вільна, знов у своєму Білому будинку. Минуло три дні, й до неї почав підкрадатися дивний неспокій та невдоволення. Усе було незмінним — до болю незмінним — дім, мама, Роулі, ферма і сім'я. Єдиним, що змінилося, хоч і не мало змінитися, була вона.

— Доню... — почувся тонкий голос місіс Марчмонт ізнизу. — Принести моїй дівчинці сніданок у ліжко?

— Звісно ж ні, — категорично відповіла Лінн. — Я спускаюся.

«І чому мама називає мене “своєю дівчинкою”? — подумала вона. — Це так безглуздо!»

Дівчина збігла сходами й зайшла в їдальню. Сніданок був не найкращим. Лінн уже зрозуміла, скільки часу й зусиль вимагає пошук їжі. Якщо не враховувати ненадійну жінку, яка приходила до них чотири рази на тиждень, місіс Марчмонт сама вела хатнє господарство, готувала і прибирала. Їй було майже сорок років, коли народилася Лінн, і її здоров'я було поганим. Крім того, Лінн із жалем відзначала, що їхнє фінансове становище змінилося. Невеликий, але сталий дохід, що дозволяв їм комфортно жити до війни, зменшився майже вдвічі через податки. Ставки, видатки і оклади зросли.

«О дивний новий світ!» — похмуро подумала Лінн. Вона пробігла очима рядки щоденної газети. «Колишня службовиця Жіночого допоміжного військово-повітряного корпусу шукає посаду, що потребує

ініціативи та енергійності». «Колишня службовиця Жіночих королівських військово-морських сил шукає посаду, що вимагає організаторських та управлінських здібностей». Підприємливість, ініціативність, вольовитість — ось що пропонували шукачі. Але чи був на це попит? Бракувало людей, які вміли готувати і прибирати або добре володіли стенографією. Роботяг, які дотримувалися дисципліни і сумлінно виконували свою роботу.

Утім, Лінн це не зачіпало. Її подальший шлях був зрозумілий: шлюб із кузеном Роулі Клоудом. Вони заручилися сім років тому, перед початком війни. Вона мала намір вийти заміж за нього, відколи себе пам'ятала. Лінн охоче розділяла його бажання займатися фермерством. Це було хороше життя — можливо, не надто захопливе, пов'язане з важкою працею, але вони обоє любили бути під відкритим небом і доглядати за тваринами.

Щоправда, їхні перспективи змінилися — дядько Гордон завжди обіцяв...

— Як я й писала тобі, люба Лінн, це стало великим ударом для нас, — ніби прочитавши її думки, сказала місіс Марчмонт. — Гордон пробув в Англії два дні. Ми навіть не встигли побачитися. Якби ж він не зупинився в Лондоні, а приїхав відразу сюди!

— Так, якби ж...

Перебуваючи далеко від дому, Лінн була шокована та пригнічена звісткою про смерть дядька, але лише

зараз вона почала усвідомлювати, що це означало для них.

Скільки вона пам'ятала, дядько Гордон мав визначальний вплив на їхні життя. Багатий і бездітний чоловік узяв усіх родичів під своє крило.

Навіть Роулі... Роулі та його друг Джонні Вавазур спільно заснували ферму. Вони не мали великого капіталу, але були сповнені енергії та надії. А Гордон Клоуд схвалював їхнє рішення.

Їй він сказав ще більше. «Без капіталу у фермерстві далеко не зайдеш. Але спершу треба з'ясувати, чи вистачить хлопцям бажання та енергії, щоб досягти успіху. Якщо я зараз їх забезпечу, то нескоро це дізнаюся. Якщо я побачу, що вони налаштовані серйозно, тобі не треба буде хвилюватися, Лінн. Я профінансую їх як слід. Тому не сумнівайся у своїх перспективах, дівчинко. Ти — саме та дружина, яка потрібна Роулі. Але не розкажуй нікому про нашу розмову».

Вона так і зробила, але Роулі й сам відчував прихильність дядька. Потрібно було довести старому, що ферма Роулі та Джонні є хорошою інвестицією.

Так, вони всі покладалися на Гордона Клоуда. Не те щоб рідня ледарювала і витягувала з нього гроші. Джеремі Клоуд був старшим партнером в адвокатській конторі, а Лайонел Клоуд мав лікарську практику.

Але поруч із роботою існувала впевненість у тому, що вони не залишаться без грошей. Їм не потрібно

було заощаджувати або відкладати гроші. Їхнє майбутнє було визначеним. Гордон Клоуд, бездітний удівець, мав про це подбати. Він і сам не раз так казав.

Його сестра Адела Марчмонт залишилася жити тут після смерті чоловіка, замість того щоб перебраться в менший будинок, який було б легше утримувати. Лінн навчалася в найкращих школах. Якби не війна, вона могла б продовжити навчання в університеті на свій розсуд. Чеки від дядька Гордона надходили регулярно, дозволяючи час від часу тішити себе. Усе було стабільно і прогнозовано. Аж раптом Гордон Клоуд вирішив одружитися вдруге.

— Звичайно, люба, ми були приголомшені, — вела далі Адела. — Якщо в чомусь і можна було бути певним, то це в тому, що Гордон більше ніколи не одружиться. Він мав достатньо сімейних зв'язків.

«Так, — подумала Лінн, — достатньо. Можливо, навіть забагато».

— Він завжди був таким добрим, — продовжила місіс Марчмонт. — Правда, іноді трохи авторитарним. Не любив їсти за полірованим столом. Завжди наполягав на тому, щоб я накривала стіл старомодними скатертинами. Навіть вислав мені красиву скатертину з венеційського мережива, коли був в Італії.

— Так, прислухатися до його побажань було вигідно, — сухо зауважила Лінн. — А як він познайомився з цією... другою дружиною? — з інтересом запитала вона. — Ти не писала в листах.

— На якомусь кораблі чи літаку, люба. Здається, на шляху з Південної Америки в Нью-Йорк. Після стількох років! І стількох секретарок, друкарок, економок тощо.

Лінн усміхнулася. Секретарки, економки та офісні працівниці Гордона Клоуда завжди були об'єктом пильної уваги.

— Мабуть, вона вродлива? — поцікавилася Лінн.

— Ну, я б сказала, що в неї чудне обличчя.

— Але ж ти не чоловік, мамо!

— Звісно, — продовжила місіс Марчмонт, — бідолашна дівчина постраждала під час бомбардування. У неї був шок, і вона важко хворіла. Мені здається, що вона до кінця не одужала. Дуже нервова, якщо ти мене розумієш. Іноді складається враження, що вона несповна розуму. Не думаю, що бідолашному Гордону було про що з нею говорити.

Лінн усміхнулася. Вона сумнівалася, що Гордон Клоуд вирішив одружитися зі значно молодшою жінкою задля інтелектуальних розмов.

— А ще, люба, — місіс Марчмонт стишила голос, — мені неприємно це казати, але вона точно не леді!

— Що за вислови, матусю! Яке це має значення в наш час?

— У селі це важливо, люба, — спокійно зауважила Адела. — Я лише маю на увазі, що вона не одна з нас.

— От сердега!